

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Núm. 332. — Dissapte 22 de Desembre de 1906

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

L'ideal autònomich

y'l servey militar

I

No es mon propòsit, com indica l'epígraf, tractar l'assumpte del servey militar, sinó el punt de vista científich o tècnich, mirant baix lo prisma social o polítich. No m'entretindrè tampoch en esbrinar los motius que fan necessari que cada nació tinga son exèrcit; solsament me permetré presentar l'ideal a assolir, l'aspiració al summum de civilització; a que depasant les nacions ambicions insanes, no siga un dret, lo dret de la forsa. Lo dia que solsament existeixi'l dret de la rahó, lo dret de la justícia, aquell dia seran inútils los exèrcits; dia massa llunyà per cert, però com serà un sintoma de perfecció, també es un ideal al que devèm aspirar, també es un ideal per lo qual devèm treballar per medi de la difusió de la ciència, per medi de l'aument de la civilització, apropiantnos tot lo possible al *super homo* o home perfectè. En aquest sentit, lo sosteniment de l'exèrcit es un sintoma de atras, de manca de civilització, es també una senyal de que la rahó y la justícia no són prou per si soles per imposarse, sinó que necessiten ser apoyades, sostingudes y compostes per la forsa.

L'ideal autònomich, aplicat a l'individu, significa lo summum de llibertat individual, limitada solsament per los interessos contraris dels demés individus de la mateixa societat; això es, que cadascú pugui emplear son temps, ses activitats, sos eapdals y sos talents, com mellor li plasqui, sempre y quan no ocasioni perjudici a tercer; que tinga de cumplir no més que les obligacions que voluntariament hagi volgut contreure, o bé aquelles que socialment siguin indispensables, però procurant reduirles al mínim.

Tenint present que'l servey militar, tal com avuy està organitzat, es una obligació, que significa durant un temps bastant llarg, manca casi absoluta de llibertat individual; com es una obligació a la qual l'individu no s'hi sotmet voluntariament, sinó que es la societat qui li imposa, per aquest motiu los autònomistes que s'han ocupat de l'assumpte hi han procurat cercar una solució, que salvant les necessitats actuals de les nacions de tenir exèrcit, respecti dins lo possible la llibertat individual, l'autonomia aplicada a l'individu.

Abans de passar més endavant, crech necessari fer constar que tot quan escrigui sobre aquest punt, res va contra l'exèrcit com a còs, en cap moment penso referir-me a cap individu d'ell; solsament vull esbrinar de les lleys que marcan lo modo de fer lo reclutament, perquè una vegada l'individu ha perdut l'autonomia, una vegada forma part del *cuervo* A o B, és odiós lo parlarne, des de que ha sigut necessària la Solidaritat Catalana y no per manca d'abusos que comentar y vicis a corregir.

L'actual sistema de reclutament se basa en lo sorteig dels individus que entran en quinta y en la redempció a metàlich y aquest sistema es, a mon entendre, immoral, injust y propens a abusos.

Es immoral, en lo sentit de fer dependre de la sort, de l'etzar, una obligació de tanta importància com lo servey militar, apart de que allò sembla, y casi ho es, una rifa d'homes; es immoral també perquè sembla una esclavitut imposada, però que un se'n pot lliurar mitjansant l'entrega d'unes pessetes, com los esclaus de segles passats y a semblansa dels captius, que podian conquerir sa llibertat ab un rescate, y encare en aquell temps lo rescate era proporcional a la riquesa y importància dels captius, que en la redempció paga igual aquell

per qui li significa l'estalvi y treball d'anys, que aquell per qui solsament li representa lo que gasta en fumar uns dies.

Es injust, perquè no es equitatiu. No hi ha dubte que un dels primordials fins de l'exèrcit es la defensa de la patria y de la propietat contra ls atachs de veïns y estranys, y s'obliga a ingressar a l'exèrcit, per cumplir dits fins, igual al que té milions, que al qui no té res més que defensar que la seva persona, perquè propietat no'n té. ¡Oh! y encare lo dels milions hi anés...

Es propens a abusos, perquè jo crech que'l joch que fa l'alcalde de l'Arribada d'en Titó no ha passat solsament a l'escenari, y lo que passa a les sales de les Diputacions, los dies de revisions de espedients, tothom ho sab.

Es injust y va contra la llibertat individual perquè obliga a l'home, contra la voluntat, a deixar llur casa, familia, obligacions y ofici per un temps bastant llarg. A l'un això li significa un dany de consideració, y a l'altre no tant, però a tots los obliga a pendrer temporalment una professió o ofici contra sa voluntat.

No deixa de ser un abús demanar un contingent superior del que's necessita, sols per augmentar los ingresos ab les redempcions a metàlich consegüents. També es un inconvenient d'importància, d'aquest sistema de reclutament, lo que'ls joves, a la flor de la vida, perden llurs hàbits de treball, durant lo temps del servey, que ab dificultat tornan a recuperar.

Deixo per un altre article lo dir quelcom referent al servey militar obligatori, a l'instrucció militar obligatoria y al servey per medi de voluntaris.

JOSEPH MESTRES.

Vilallonga, Desembre de 1906.

Sobre'l centenari del rey en Jaume I

La data de 1908 pròxim vinent, es de aquelles fetxes que no poden passarse desapercebudes per la nostra patria. Los recorts gloriosos sempre son inoblidables, y aixis en les families com en les nacions, han evocat en tot temps entusiasmes y esperonaments.

En efecte: la celebració del setè centenari del naixement del Rey En Jaume I, memorable com poques de les nostres glories nacionals, remoguda a Saragossa dos anys há en gran ab l'Assamblea, y acordada per l'Ajuntament de Barcelona, ha sobreexcitat los entusiasmes de tota l'Antiga Corona d'Aragó y Catalunya.

Aquests acorts, dignes de tot elogi, no són més que'l tribut natural dels nostres pobles envers la memoria d'aquell gran Sobirà qui en la llegendaria època de l'Etat Mitja, colocá'ls pobles del seu regne, a la vanguardia de la més gran civilització.

Un tribut gran y esplendent, en tota mena de manifestacions, es lo que's tracta de realisar, pera commemorar la fetxa de la naixensa d'aquell Rey Conqueridor que ab un feix de victories incomputables, nos dugué la pau y la creixensa, y'l respecte y la consideració.

El feu, dels pobles de la Confederació Catalana Aragonesa, lo que avuy per desgracia no poden, no saben o no volen fer-ne'ls sobirans moderns: pobles cultes, avansats en lo bon sentit de la paraula; pobles ahont lo comers y'l treball y les lletres y les arts y les ciencias, y l'art de la guerra y la política y la Religió, conegueren equilibrats y sembrant, dins y fora de casa, tota mena de respectes, logrant que'l nom famós de la nostra nacionalitat, arribés als confins més llunyanos de tota la Europa civilisada.

Es que talment la naixensa d'aquell

gran Rey fou per nosaltres providencialíssima. Es justa, justíssima la preparació dels nostres pobles per una celebració tant memorable, fent que la nostra gent la coneguen la personalitat del Rey en Jaume, y que quedi gravada aquesta fetxa en los anys de l'història moderna.

Cam doná lo Rey En Jaume lo ver y definitiu encuny a la nostre nacionalitat, fentne la Capdevantera dels pobles de l'època, caldría que avuy, després de set-cents anys, després que malestruganses de dissòrt nos havien fet gairebé perdre la mena, ab l'eficacia d'aquell recort, ab la evocació d'aquelles grandeses, ab l'examen d'aquella alta personalitat reyal que'ns governá y del poblé governat, trobésem la manera de retornar, de redressar la nostre personalitat, reconquerint respecte y consideracions que prou nos calen.

A n'això hem d'anar, a n'això hem d'aspirar, aquests serien los fruits més positius que hauriem de treure'n de la celebració d'aquest gloriós centenari.

Vasta, vastíssima es l'influencia reyal d'aquell gran Rey sobre'ls pobles de la Confederació, y vasta y intensa pel nombre dels mateixos y per la qualitat. No's pot de cap manera, donchs, aquesta celebració esser tractada y redactada en quatre cops de ploma, com una festa de vilatge, o d'un senzill personatge qui en un ram especial es digne de recort, perquè'l Rey En Jaume, la seva influencia, es tant transcendental en tot, que hi cap ben bé, com de pochs heroes pot dir-se, l'unió de totes les forses, de totes les manifestacions de la nostre vida nacional, pera concórrer totes juntes a n'aquesta celebració centenaria.

Recullim, per la nostre part, la porció que'ns toca de gloria, respecte'l Rey En Jaume. Tarragona, guarda recorts d'aquell Sobirà com poques altres ciutats, y no pot quedarse de cap manera, a la qua dels que'n celebrin entusiàsticament lo séu setè centenari.

La conquesta de Mallorca, y'l tenirne les reials Despullles, son motius entre'ls més grans, que'ns donen alé pera que hi prenguem part activíssima y'ns considerem obligats a parlarne ab veu alta y ab l'autoritat que'ns hi donen l'amor y'l respecte que sentim pel nostre Hèroe.

Vagi per avuy aquest mot; siguin per ara aquestes ratlles, la nostra demostració primera d'afecte, de respecte y de consideració, que aixis com vagin desenrotllantse les coses y la prempsa y les entitats hi diguin la seva y's trassin los plans, nosaltres hi cooperarem, hi respondrem ab tot lo nostre més gran interès, perquè aci, a Tarragona, tothom hi posi'l coll, y s'honri la memoria del nostre *pacífic dor*.

Més endavant respondrem a la proposta del senyor Francesch Valentí, qui en *La Veu de Catalunya* del 17 d'aquest mes, proposá, entre altres coses, grans festes a Tarragona y la traslació de les despullles reials del Rey En Jaume al cenobi de Poblet.

Per de prompte, avensèm que Poblet, aquell monestir de la nostra regió, avuy per avuy, sense ningú més que'l custodié-gi que un conserge o guardiá de l'Estat, no passa d'esser un cementiri isolat, y a propòsit per ésser camp y past de la rapinya; mentres que les despullles reials del nostre Rey tenen, digno o no, a la nostra Catedral, la deguda y gelosa custodia que li pertoca a joia tan cara.

De totes maneres, parlarèm d'aqueix punt en altra edició. Per ara, endavant ab lo del centenari. Femmhi tots la nostra part!

X.

L'ORFEÓ TARRAGONÈ

L'Orfeó Tarragonè, es altre de les institucions corals que honran a Catalunya, que honran a l'ensemps a Tarragona; sens dupte quiscún, podèm afirmar que la seva

tasca serà profitosa, que les llurs cantades desvetllaran consciències, cercant arrèu de la vella Tarraco, arrèu del camp de pagèsia, caliu pera reviuar la nostre Mare; cercant l'amor dels fills pròdichs, dels fills que la maltracten, dels que la menyspreuen, dels que la traïxen.

Qui pot negar la forta emoció que fa barbotejar nostres llavis, enterbolir los ulls pel plogim d'amors vessantes, pessigolleix enbaumador en nostre còs, sentint una cantada de casa! La música es la religió més sentida, entra tan endins, que l'ànima tota s'ubriaga de dolors, se desmaya en l'èxtassis de ses ritmes melosos, es reviscola a l'ensemps dels insomnis de feblesa; ab ses tonades redressa ses passes vers a la cima granada, florida, soltorrada de follies. Idealisme de la música, que'n fas de reconquestes morals!

Jo, ne som estat dels rossinyols de les llurs cantades tendrivoles; ne som estat d'aquest aplech de companys de Patria. Per xò vos parlo ab fonament de causa, vos parlo ab lo cor; l'anyoro tant l'Orfeó, que mon esperit, avar d'eixos plaers, d'eixos deleits, m'ha fugit volant, vers lo llur casal de ma infantesa, per fruit dels bells cantars; sembla talment lo papelló que volateja les flors xamoses y's ruborise ab ses bessades, ubriagantse d'amors verginals. Los cantayres catalans, los tarragonins orfeonistes, aixequen la llur senyera ab l'himne de la Llibertat desfiorant llurs llavis, enlairant llurs cors vessants d'amors germanivols ab ses notes manyagues; fan Art ab ses fineses, Amor ab ses sabors y fent Art o Amor, sens dupte que fan Patria.

¡Cantèu forsa, oh cantors de la terra, que en vostres balades feu glatir d'anyorances los cors infantivols, verges de rencunies, oberts als quatre vents per la Veritat; cantèu forsa, oh cantayres de noble nissaga que en vostres passades ablandiu lo rocám dels cors de les enveïges, esmortuatu la sed d'or dels pobres d'esperit; cantèu forsa, que aixis mimvará la braor del mar impetuós de la Vida, endormiscantse ab vostres tonades; cantèu ab braó que la vostra Patria s'engarlanda de festes pera fruit l'idealisme de vostres cants.

RICART N. DELHOM.

Barcelona, 10—12—1906.

Lo naixement de Jesús

Més de mil anys avans de que'l Messias hagués de venir al món, vivia a Betlèm una familia considerada com una de les principals d'aquella petita ciutat. Elimelech s'anomenava'l pare, Noemí era'l nom que portava la mare, y'ls dos fills que tenian se deyan Mahaló l'un y Chelió l'altre. Per aquell temps vá esdevenir una gran escassetat y misèria en tot lo territori d'Israel.

Aquell pare de familia, obligat per la fam, vá tenir d'emigrar de sa patria ab sa muller y fills. Establert en lo país de Moab, que's troba a l'altra part del Jordá, allí va venirli la mort. La viuda y'ls fills varen continuar vivint en aquella terra. Aquella conservá la viudetat; los fills, apesars de que la lley juheva ho prohibia, varen casarse ab donzelles moabites. Ruth s'anomenava la dona del gran; Orfa la del petit. Al cap d'algun temps de casades, totes dues varen perdre a sos marits, y les tres viudes continuaren vivint juntes, consolantse mútuament en llur desgracia y ajunantse en la misèria.

Un dia la sogra, recordantse de sa natia patria, sentí anyoransa y necessitat del cor per retornarhi. Y cap a Betlèm va marxar. Les nores volien seguirli, però Noemí les aconsellá que no hi anessen, que

la deixessin anar tota sola. Al cap, y a la fi, Orfa va créurela; Ruth, tant si com no, volgué acompanyarla. Y al despedirse, tant la que's quedava com les que se'n anaven, ploraren amargament.

II

Ooemí era de la tribu de Judá, y, com a tal, seguía la religió de sos pares. Ruth, com a moabita, era infael; però l'amor que portava a son marit y que conservava en la fidelitat ab que estimava a sa sogra, la havia induhida a acullir en son cor la fè en lo Deu que creyan son espós y aquella a qui tenia com a propia mare. Vivian les dues a Bethlèm, pobres, però satisfetes en l'estimació que's duyan y esperansas en que'l Senyor may deixa d'amparar als que be l'estiman.

En certa ocasió, Ruth va anar a espigolar en un camp que perteneixia a un home dels més rics de la població. Mentres estava recullint les espigues que havien deixat los segadors y que apropòsit se deixaven estar quan lo tall de la fals no les feya caurer, perquè anessen a arrencarles los pobres, va comparèixer l'amo del camp, que s'anomenava Booz.

—Jove, ¿d'hont sou que no vos tinch present y'm sembla que sou forastera?—va preguntarli a l'espigolera.

Y Ruth li contá sa historia. Aquesta va interessarlo tant generosament, que li digué:—Mira, no vajas a espigolar enloch més: Desde aquí en endevant serás una de mas criades. Ab elles menjarás y beurrás.

De dia, afanyosa servia aquella moabita a son benefactor, ajudant a altres dones que feinejavén en les propietats d'aquell; y quant venia l'hora d'aplegarse cada qual a sa llar per reposar de les fadigues de la jornada, pressurosa se'n anava a portar, ab consentiment del mateix Booz, les sobres del menjar que no s'havien acabat los treballadors y treballadores. Y avans d'anarse a dormir, aquelles bones dones donavan gracies a Deu per les mercès ab que les havia afavorides y li encomanaven que aumentés la riquesa d'aquell a qui havia constituhit en protector seu.

Passá l'estiu y les feines del camp s'acabaren. Aquell hisendat que s'havia informat de la conducta d'aquella velleja y d'aquella jove, contant de la manera com havia aquesta complert en lo treball y prè interès en cuydar en quan dependia de sa mà que no's perdés gens de la cullita, a l'anar a manifestarli Ruth son agrahiment pels favors que havia rebut d'ell durant lo temps que havia estat a son servey, va escoltar aquestes paraules:

—Tu vares posarte baix la protecció de Deu d'Israel y pots ben dir que Ell t'ha amparat tant com podies esperar. Jo conech les virtuts, y perquè les estimo cumpliré ab tu conforme la llei del nostre poble ordena. Ja que tu ets la viuda sense fills de mon parent Mahaló, jo tinch l'obligació de casarme ab tu, a l'objecte de que's conservi'l nom de sa familia a Israel. Per lo tant, tu serás ma esposa.

Y Booz, l'home rich, se casá ab Ruth, que era una dona ben pobre. D'aquella unió marital va náixer un fill que fou l'avi d'aquell pastor, anomenat David que arribá a ésser rey de Judá.

III

Mil anys després d'haverse efectuat aquell matrimoni, quan lo ceptre de Judá havia passat a mans estranyes, una nit, y en aquell mateix camp en que Ruth havia anat a recullir espigues, hi havia uns pastors que guardaven los remats de bestiar de son amo, quan de sobre compareix un àngel del Senyor, rodejat de llum divina, dihéntloshi:

«No tingau por: vinch a anunciarvos noves que serán de gran goig per tots los homes. Avuy ha nascut en la ciutat de David lo Salvador, que es Christ lo Senyor. Anèulo a veure, que'l trobarèu embolicat ab bolquers y colocat en un pessebre.» Y en aquell bell moment va aparèixer un eczèrcit de la milícia celestial que alabava a l'Onnipotent, y deya: «Gloria a Deu en les altures, pau en la terra y en los homes bona voluntat.»

Y conforme los hi havia indicat l'Angel, a l'anar aquells pastors a veure al Salvador, Maria y Joseph lo tenian en un establa, ahont aquells esposos tingueren d'acullirse per necessitat.

César August havia proclamat un edicte manant que tothom fos empadronat en la població d'ahont era originari, y Joseph y Maria, residents a Nazareth de Galilea, per cumpimentar aquella orde imperial havien vingut a Bethlèm de Judá, d'ahont descendian per ésser de la royal nissaga de David. Y com s'esdevingués lo terme

del prenyat d'ella, no trobant lloch en la posada, tingueren d'acullirse allí en aquell local que sols s'utilisava per acullirhi bestiar. Allí va naixer aquell Infantó quina vinguda al món fou saludada ab cantars d'alegría per los esperits celestials. En ell se cumpí aquella profecia antiga per la qual Deu havia parlat dient: «Y tú, Bethlèm, terra de Judá, no ets la més petita entre les ciutats principals del teu país, perquè de tu eixirà'l Cap que regirà'l poble d'Israel.»

IV

Han passat dinou centuries y la diada commemorativa d'aquell singular naixement es celebrada ab goig y alegría per los pobles civilisats que s'anomenan cristians.

Es que'ls homes han reconegut que'l naixement d'aquell Infant, que en sa naturalesa humana amagava l'excelsit de sa essencia divina, significa'l principi de l'Era del perfeccionament moral de l'humanitat.

Aixís es que si en aquella estable de Bethlèm hi veuen los caps de seny clar lo comensament del verdader avens social, en aquell camp que avans s'anomenava'l camp de Ruth y de Booz, y ara se l'anomena Camp dels pastors, pot veureshi'l Sinai de les societats cridades a acceptar los beneficis d'una redempció entera y veritable, quin còdich s'enclou en aqueixos termes precisos: «Gloria a Deu en les altures, pau en la terra y en los homes bona voluntat.»

RAMÓN N. COMAS.

Pere Antón y Maria Joana

CUENTO DE NADAL

(Dels «Contes inquietos» de Pol Demade)

Havia nevat durant quatre dies seguits, llarchs, interminables. Feya algunes hores que s'havia asserenat y glassava fins a esquerdar les pedres. La neu acabada de caure y la saludable glassada feyan d'aquella vetlla una hermosa nit de Nadal. Respirant l'aire pur y fret que s'escorria per l'espai, anava seguint la carretera un jove pagès, ab la gorra fins a les orellas, les mans cobertes ab mitenes de cuir y ls peus calats ab pesades sabates que trepitjavén la neu del camí fentla grinyolar llas-timosament.

En Joan, que aixís se deya, caminava silencios, entenedrida sa ànima ignoscanta per lo grandios espectacle que ab magnificèncias desplegava devant sos ulls. A sos peus, l'immens tapis blanc de la neu extenentse fins qui sab ahont; demunt de son cap lo cel més hermós que may hagués vist en sa vida, l'encegament d'or del camí de la Mare de Deu. Feya cinch o sis minuts que'l caminant havia deixat les últimes cases del poble, que quedava darrera seu com un negre oasis ressaltant en mitj de la blancor de la neu. S'acostava al cementiri, quina creu, aixecada casi al mateix nivell de la carretera, l'abrassava enterament ab un accionat carinyós y compassiu. En Joan no tenia por, com molts altres del poble, de passar sol y a l'hora de la fosca per devant del trist fossar. Precísament devègades, en cassos de necessitat, y sobretot a l'hivern, ajudava a n'en Pere Antón, lo fosser, un vellet a qui l'edat comensava a fer traició y quina caseta oprimida pel pès de la neu se dibuixava en lo cantó del cementiri oposat a la carretera, al costat de l'entrada del camp del repòs.

Es precís fer notar en alabansa dels vehins de Perle-les-Eaux, que aquella bona gent havia tingut l'idea d'obrir la porta ombrejada de teus de son cementiri, no donant a la deserta y desolada carretera, sino a un camí hermós voltat tot ell d'herbey y arsos, de manera que'ls morts se'n anaven a sa darrera estada en aquest món per un camí plè de verdor, olor de flors y cantos d'aucells. En aquell ample caminet, que'n deyen camí de carro, perquè per ell podian passarhi dos cavalls, hi habitaven solitariament lo fosser Pere Antón y sa esposa Maria Joana, respectats y estimats l'un y l'altre pel senyor Rector y per tota la gent de l'encontrada, com un matrimoni de santes persones.

Nostre jove pagès, al moment de passar pel devant del cementiri, mirá maquinalment cap a l'indret de la casa d'en Pere Antón.

—Ay, ay! encare hi ha llum!...— Efectivament, pels finestrons de l'única finestra que s'ovirava de desde la carretera, ne sortien alguns raigs de claror.

Saturá en Joan, semblá que reflexionés un instant, y després, decidintse de cop,

torná enrera y's ficá per lo camí que conduhia a cal fosser. Acabava de saber en lo poble la nova d'una mort, y pensant en lo proper enterrament, difícil en aquell temps de gelades en que la terra endurida semblava volgués resistir als cops del picot y l'aixada, s'havia dit que sens dupte's necessitarien los seus bons oficis.

La neu verge, per dirho aixís, en aquell camí solitari y poch afressat, y molt espessa, en les profundes roderes deixades pels carros, ensordia completament lo soroll dels seus passos. Arribá fins a tocar a la casa sense que'l gos que feya de guardiá y que ordinariament entrebava la cadena abondant com un furiós, donés senyals de vida. Aquesta circumstancia li feu estranyesa. La finestra de la casa estava illuminada vivament y per un oblit ben excepcional, per cert, la mestressa s'havia descuidat de tancar lo finestró. En Joan clavá'ls ulls dins de la casa y's quedá parat... Lo sorprengué tant l'espectacle que s'oferí als seus ulls, y com després lo contá al senyor Rector de Perle-les-Eaux, que's quedá com si fos petrificat, los peus en la neu, indiferent a l'hora y a la fredor.

La Maria Joana y en Pere Antón, la vella parella, y Toby, lo gos guardiá, estaven tots tres prop de la llar ahont hi cremava una groixuda soca encare erisada de secas arrels. Feyan la nit de Nadal.

Devant del tronch flamejant hi havia un bressol de criatura (lo naixement, pensá en Joan), però posat de tal manera que no's podia veure més que la capsalera del bressol. Al peu d'ell, la Maria Joana estava agenollada ab les mans juntes. Sos ulls se fixaven successivament en lo bressol y en la creu de cuyro que ocupava com un trono, penjada al bell mitj de l'alta xemeneja a l'estil de fóra. De tant en tant per demunt de sa cara plácida y tranquila de dona vella, hi rodolava una grossa llágrima que la llum illuminava oblicuament y feya brillar com una perla viventa.

Aprop d'ella, assegut al costat d'una taula, ab unes velles ulleres demunt lo nas y una ploma que sa mà dèbil y tremolosa tantost podia retèner, en Pere Antón anava posant nòms y més nòms en un tròs de rebregat y groller paper blanc. Devègades de sos ulls grisos pálids li queyan també algunes llágrimes, llágrimes que seguían les arrugues de sa cara solcada com camp després d'una funda llaurada.

Fins lo serio Toby, lo guardiá de la porta que feya allargassat demunt la serra, prop de la llar encesa, al costat del bressol, semblava que tingués los ulls més humitejats que'ls demés dies.

—Què'ls hi deu passar pera plorar de aquesta manera,—pensá'l jove que no havia vist en sa vida més que pau y tranquililitat en aquell matrimoni.

Retingué sa aspiració y escoltà. La Maria Joana s'acostava a cada punt sobre'l bressol, en quin li semblá a en Joan que una criatura hi somicava confosa y lleugerament. Després en alta veu deya un nom a son marit y aquest l'inscribia penosament ab má incerta, repetintlo tot baixet.

La curiositat d'en Joan aná excitantse y pará l'orella.

Aquella vegada entengué clarament, com una vehueta que no era la de la Maria Joana, ni la d'en Pere Antón deya:

—Florenci Bajus.—

La Maria Joana repetí'l nom ab veu alta. En Pere Antón l'inscrigué.

—Florenci Bajus es l'amo del café de la Dreve—s digué l'ajudant del fosser.

Aquesta vegada en Joan sentí cinch o sis nòms de persones conegudes y que ell servá en sa memoria.

Mes de sopte l'escena cambiá d'aspecte. La veu del bressol pronunciá:—Maria Joana.—

La dona del fosser se posá a sanglotar fortament repetint:—Maria Joana! Maria Joana!—

Les mans d'en Pere Antón deixaren caure la ploma, que embrutá'l paper ab una grossa taca de tinta.

—Maria Joana!—exclamá en Pere Antón, y sa cara s'omplia de les llágrimes que s'hi escorrién.

En aquell moment vegé en Joan que'ls dos vells s'agenollaven devant del bressol.

La veu que sortia d'aquest seguí en lo silenci de la nit y digué:—Pere Antón!

—Pere Antón!—exclamá la dona.

Los dos vells se miraren ab ulls entenedrids y semblá que ses cares entristides brillessin iluminades s'optadament.

—Maria Joana—barbotejá en Pere Antón.

—Pere Antón—exclamá la Maria Joana. Lo fosser agenollat s'aixecá y en Joan sentí com deya:

—Aré ja no val la pena de seguir escrivint:—tot s'es acabat.

Ses mirades preguntadores se posaren sobre sa companya.

La veu del bressol pronunciá encare un altre nom que en Joan no's recordava haverlo sentit may y que'l fosser apuntá en sa llista.

En aquell moment Toby s'aixecá y's posá a lladrar desafortadament. En Joan trucá totesguet a la porta.

—Soch jo, Pere Antón, soch jo, en Joan.

—Ja va—respongué la Maria Joana amonxant al gós perquè callés.

En Joan entrá y digué ab tranquilidat:—Venia a veure si'm necessitavau... Ja sabèu que aquest mitj dia ha mort en Nasi Lesage... Y com será difícil fer un clot... ab aquest temps... m'han dit que demá passat l'enterraran...—

Los dos vells, un xich parats per la sobtada arribada d'en Joan, respongueren vagament, ab mitjes paraules.

—Allá trobarèu l'aixada...—digué en Pere Antón assenyalant l'eyna penjada en un recó de la llar.

—Què feyau la nit de Nadal?—preguntá l'ajudant del fosser.—No l'havia pas vist may per aquí aquest bressol, Maria Joana...—

En Joan observá ab estupefacció que'l bressolet era buyt.

Y la bona vella li contá que era'l lliit d'una criatura que havien tingut al cap de poch temps d'ésser casats. Feya ben bé cinquanta anys d'allò.

—Lo 24 de Desembre de 1833 va ser—digué en Pere Antón.—Y que's deya'l mateix que tú, Joan.

—Com pots veure are'ns serveix pera celebrar la nit de Nadal—afegí la Maria Joana emportantsen lo bressolet de bits.

—Y per l'últim cop a la vida...—seguí en Pere Antón.

Y mirant a son ajudant fit a fit, ab mirada que entrá fins a dins de tot de l'ànima del xicot, afegí:

—Que nosaltres morirém tots dos aquest any que vé; primer la Maria Joana...—

—Y com ho sabèu?—preguntá en Joan.

—Pel bon Jesuset—respongueren alhora los dos vells.

En Joan era un'ànima ignoscanta, pura. De sota'l seu vestit de roba grollera y gastada pel treball, hi amagava un cor de primera comunió. Mirá a la Maria Joana y a n'en Pere Antón y's posá a plorar.

—Joan, me prometèu no dir un mot de lo que vos digui?—preguntá'l fosser.

—Vos ho prometo—barbotejá en Joan tot senyantse.

—Donchs bé,—digué en Pere Antón acompanyantlo a la porta—nosaltres morirém tots dos l'any vinent cap a la fi de l'any, ab poca diferència l'un de l'altre... Després de nosaltres no haurás d'enterrar més que a un tal Jaume Varemhour.—

En Joan retorná a sa casa sota'ls ulls de les estrelles que brillaven enlluernadores ab lo fret d'aquella nit.

Alguns anys després en que en Joan, ja fosser del poble, esplicava l'istoria de aquella nit de Nadal al bon rector de Perle-les-Eaux, aquest digué:

«Ja ho sabia, Joan, tot això... Eran molt bons cristians en Pere Antón y la Maria Joana. Estigas segur de que tots dos són al cel. Lo bon Jesús venia a veurels cada any per la nit de Nadal. Per Ell sabian anticipadament los nòms dels que s'havien de morir a l'altre any y sense descobrir a ningú son terrible secret, tenien ocasió de fer bé per les ànimes d'aquells quin còs devia colgar dintre la terra.»

—De segur que eran sants!—afegí en Joan.—Me recordo com si fós are d'unes paraules d'en Pere Antón. «Joan, després de nosaltres no haurás d'enterrar més que a un tal Jaume Varemhour.» Y quan me digué això, l'Infantó encare no havia nascut. Se'n recorda senyor Rector, de aquest Jaume, lo fill d'en Joseph Varemhour, aquella criatura que no va viure més que tres o quatre dies y que enterrarem allá baix, prop del Calvari, a la dreita, un 31 de Desembre?»

—Quin exemple per nosaltres!—acabá'l Rector.

JOSEP M. AGUIRRE.

Bibliografia

ELS GORCS.—Diálech dramátich d'En Francesch A. Olives y Simó, estrenat ab brillant èxit en lo Teatre Foment de Falset. Un tomet de 22 pàgines, de 19 X 12 1/2 cm., editat en la tip. «L'Avens», de Barcelona.

Lo nom del jove advocat, prou conegut en diferents periòdichs y revistes catalanes de bona nomenada, ho es també y forsa dels lectors de LO CAMP, per sos treballs

literaris que durant una bona temporada honraren les columnes del nostre setmanari.

L'amich Olives y Simó, d'un temperament actiu y laboriós, ha volgut portar a les taules un tema ben interessant y punyent y al ferho, no l'ha d'haver mogut altre mòvil que'l de la difusió de ses idees bellament exposades en lo diàlech.

Potser no hi ha prou pasta pera ferne un diàlech y altres s'haurien contentat publicantho a tall d'article literari en qual-sevol revista. L'autor no ho ha entès aixís y potser ha estat més encertat. Lo teatre, sempre es un motiu més poderós pera divulgar idees, un ambient més ampli y sugestionable pera discutirse lo que's tema d'exposició, un camp més obert y lliure. Per això diem que l'autor potser va encertar a l'escriurerho pera l'escena. Parlèrne, donchs, d'*Els Corcs*.

La Ramona, jove viuda de 23 anys, mare d'un tendre nin, sofreix una malaltia que'l seu difunt espòs li llegá en mala hora. En Lluís, germà de la Ramona, jove solter, plè de salut y energies conversa ab ella. Ella es la dòna espiritual, bona y carinyosa. Una ànima resignada, dolorida no més per lo greu que li causarà'l morir y deixar a la filleta de les seves entranyes. Aqueixa, raquítica y malaltisa, haurá de lluitar també ab l'enfermetat de llurs pares, mes sa mare no hi creu pas, confia ab la joventut y la grandaria del seu amor envers l'espòs difunt a qui venera y disculpa de la seva caiguda; mes al mirarse a sí mateixa y veures tan enmagrida y tan abatuda, sanglota en plor de desconfiansa. Lluita ab la mort que veu atansarse y pregunta, pregunta resignada al seu germà la veritat de la seva malaltia, la veritat nua.

En Lluís es un temperament sanguineo, sense afectes ni estímuls pera ningú, ni pera una dòna sisquera que l'estima. De tot se cansa, de tot fa escarni: ni amistats, ni vocacions, res en ell es estable; una cosa solá l'ha fet esclavitzar y encare dolenta. En Lluís, es un orador de mitin y en aquests defensa y vol guiar a les multituds inconscients, pels viaranyes de revolta y abím, torsant lo camí dret del Bé, pera engolirlos a la confusió y al desespero; ideals que ell ne diu moderns y que la Ramona ab molta eloqüencia combat y censura. A la pobre malalta li fa pena que son germà, quina robustès y plenitud de vida enveja, sofreixi aquesta greu malaltia del cervell, desviat y ataca durament, ab valentia, lo seu erroni procedir. En Lluís vol defensarse y no pot. La germana li fa avinent que ell y'l seu difunt espòs nasqueren no més que pera destruir; ella pera edificar, pera fer la felicitat de qui la comprengués, y al bell mitj camí de la vida, lo corc se li ha clavat al còs pera no deixarla volar y caurá per manca d'ales.

S'ou lo rosch dels corcs que mossegan l'armari y la Ramona li fa avinent a n'en Lluís. Aquest diu que pera no oírlos més que podrien cambiar l'armari d'habitació, mes la Ramona li objecta que és inútil, donchs ella ou dintre del seu pit sempre, sempre, lo rech, rech, dels corcs que la martiritizan...

Aquest es lo diàlech, escrit ab molta correcció y conservant sempre l'interès dramàtic que caracteriza molt l'obra.

Los dos germans están molt ben observats, destrament presentats y no menys ben dibuixats. Si aquesta es la primera obra de l'amich Olives y Simó, cal esperarne d'altres més valentes. Nosaltres lo felicitem y l'encoratjem a prosseguir uns comensos tan felissos.

B. M. y B.

NOVES

La Redacció de LO CAMP DE TARRAGONA desitja a tots los seus amables llegidors y col·laboradors, unes felisses y ditxosos festes de Nadal, fentla també extensiva a tots los estimats amichs y companys de causa que dintre y fóra del seu terrer, bregan ab ardidisa per l'Autonomia de nostre poble.

Al discutirse lo presupost de Governació, lo diputat per aquesta circumscripció D. Juliá Nogués, va presentar una esmena al mateix, demanant que s'establís un vapor correu setmanal entre nostre port y las Balears, esmena que fou acceptada pel Congrés.

Per últim veurèm, donchs, realisada la constant aspiració de nostre comers, de tenir comunicació directa ab las Balears, havent produït lo bon zel del Sr. Nogués en aquest assumpto, lo millor efecte.

L'Ajuntament y la Cambra de comers han felicitat al Sr. Nogués per lo bon resultat de sas gestions, felicitacions a las que de molt bon grat hi afegim la nostra.

Feya sis anys que sens parar venia treballantse lo del vapor correu de Mallorca, y per fi haurán vist coronats sos esforços tots los qui judicavan l'isolament del port de Tarragona ab les Balears com una vergonya, puig no era altra cosa deixar a la nostra ciutat abandonada, quan Barcelona, Valencia y Alacant tenen comunicació directa ab aquelles illes.

Ab regateigs o sense, sembla que será un fet la concessió de l'amnistia pera'ls compresos en la lley de jurisdiccions y jutjats pels tribunals militars. Lo Congrés l'ha aprobada ab lo vot en contra d'En Maura y'ls seus.

Cal que Catalunya tingui present l'actitut d'aquest faritzéu de la política espanyola. Ell sigué'l causant de la suspensió de garantias a Barcelona y de l'aprobació de la lley de jurisdiccions. Ara, ab lo de l'amnistia s'ha acabat de coronar... de gloria.

La rifada del Govern centralista y immoral que tingué lloch aquest matí a Madrid, ha deixat descontents y desenganyats a bona pila d'espanyols que fien en la sort la resolució de tots los problemes.

Però vindrá un altre any y tothom tornarà a posar a la rifa, y hi posarán los mateixos que criden contra'ls aumentes de la contribució.

Ja está bé que després de Nadal, vingan los Sants Ignoscents.

S'está ensajant en lo Teatre Principal pera ser posada en escena en les properes festes, la magnífica obra d'En Pitarrá, En Garrofa y En Pallanga o'l Bressol de Jesús, que vé a ser uns *pastorets* catalans, xistosíssim y del mellor gust, no coneguts fins ara del públich tarragoní.

Lo Concell de l'Atenèu de Tarragona, a fi de presentar l'esmentada obra ab tota propietat, ha fet un va-y-tot. Decorat nou, ríchs trajos, llum Drumont, y'l mestre Gols ha compost expressament uns xamosos números de música que cantarán una bona munió d'entusiastes choristes de i'*Orfeo Tarragoní*.

Qui ab tals atractius no anirà aquestes festes al Teatre Principal a veure'ls *Pastorets*, y a riure de debò ab en Garrofa y en Pallanga?

Segóns resan los presupostos de Tarragona, aquest any s'obrirá'l carrer d'en Pere Martell, que es lo que té de posar en comunicació la carretera ab lo port, utilisant lo pas inferior del ferro-carril. Ja era hora; los carros de la banda de Ponent ja no entrarán a ciutat y'ls carrers no's malmetrán tant com are.

Sempre hi guanyarán una mica'ls viandants, y si l'Ajuntament cuidés les vies, resseguintes tot sovint, los carrers podrien ostentar lo nom de tals y no, com avuy, que tots semblen rieres.

Hem rebuda la ben escrita y entusiasta alocució endressada als tarragonins pera promoure l'edificació d'una hermita a la Verge de la Salut, prop de la montanya anomenada de Santa Tecla en las afóres d'aquesta ciutat.

L'alocució de que parlèm, com escau a la serietat y carácter popular que's vol imprimir a l'obra, está redactada en catalá.

A més dels individus de la Junta elegida pera dirigir los treballs, rebrán los almoynes dels veïns y benefactors, lo Rnt. Joseph Guinovart, Udió 50, entressol, los Srs. D. Francesch Rigau, rellotger, D. Benet Piñol, llauner, D. Joan Güell, tenda de robes, y les Redaccions dels periòdichs locals.

Desitjem als iniciadors de l'idea'l més complert èczit.

Fa dies que'l fret s'ha fet amo dels nostres camps, a consecuencia de les fortes nevades caigudes a l'alta montanya. Avuy hem tingut, ademés de baixa temperatura, un dia trist y plujós.

Tots los diaris parlan d'una anada de l'*Orfeo tarragoní* a Valls.

Nosaltres no'n saviam una paraula y continuem ignorant lo que hi há sobre d'aquest particular, en vista de lo qual nos volèm pensar que's tracta d'una *guatlla*.

A fi de que la gent no combregui ab rodes de molí, creyèm convenient que se sápigua que per are y tant l'*Orfeo* no té cap projecte de sortida, puig no es lo fort de l'hivern lo temps indicat per aitals festes. Entrant al bon temps, es molt possible que's determini fer alguna visita a Santes Creus, Valls, etc. etc.

Segóns llegim en *La Veu de Catalunya*, demà diumenje, se reunirán a les deu del matí en los claustres de la nostre Sèu, los alumnes de la Cátedra d'Historia de l'Art Catalá dels Estudis Universitaris Catalans dirigits pel professor de la mateixa, l'eminent arquitecte barceloní y distingit company nostre lo Senyor Puig y Cadafalch en quin lloch explicarà la lliassó corresponent, tot contemplant los alumnes les bel·leses d'art romá que tancan los claustres de nostre Catedral Basílica.

Benvinguts sían tan simpátichs hostes y molt especialment lo Senyor Puig y Cadafalch a qui endressèm desde aquestes columnes nostre salutació y afecte més carinyós.

Aquesta nit está anunciada l'estrena d'un drama en 3 actes y prosa del nostre bon amich En Manuel Font y Cabot que porta per títol «Trencant vincles».

Sabèm que son molts los qui, desitjosos d'assistir a sa primera representació, anirán al Teatre Principal.

Coneixèm l'obra y podèm dir d'ella que está escrita en hermosa prosa, que son argument es senzill y emocionant a la vegada, y que'l Sr. Font demostra en sa primera producció teatral un coneixement de l'escena no gaire comú.

Lo públich dirá aquesta nit si'l nostre amich ha estat o no encertat. Nosaltres, desitjant al nou drama'l més gran succés, no podèm menys de felicitar al Sr. Font per la cooperació que presta al renaixement del nostre teatre nacional oferintli les primicies del seu talent.

Llegim que fins a darrers de Febrer no quedarán llestes les obres del Castell de Figueres y que, per tant, fins allavors no podrà realisar-se'l trasllat dels presidis que patim.

Ab tal de que'l trasllat vingui, perdonèm als nostres governs lo molt que'ns lo fan guar.

En la capella de Nostre Senyora del Claustre de la Catedral, s'han unit aquest matí en enllás matrimonial, la bella y simpática Senyoreta D.ª Josepha Font y Viñas ab l'ilustrat tinent de l'eczcèrcit y apreciable paísá nostre, Senyor D. Antoni Escoda Xetruch.

Desitjem a la venturosa parella felicitats sens fi y que siga la seva unió inestroncable font de ditxa y ventures.

Es molt probable que ab l'expedició dels Estudis Universitaris Catalans que arribará demá y comanda'l benemèrit patrici En Puig y Cadafalch, vingal nostre estimat amich, En Pere Basté, entusiasta admirador de Tarragona y ilustrat Secretari de l'Associació Protectora de l'Ensenyansa Catalana.

Tindrèm molt gust en donarli una forta abraçada.

Nostre distingit amich y col·laborador En Francesch Olives y Simó ha tingut l'atenció de remetrens un exemplar de la seva obra *Els Corcs* estrenada ab èczit a la societat Foment de Falset.

En la secció corresponent parlèm d'aquesta bella producció de l'amich Olives y Simó a qui fem present nostre reconeixement per la seva finesa envers nosaltres.

A l'objecte de passar les festes de Nadal a la llar de la familia, son molts los joves, estudiants en sa inmensa majoria, que han arribat aquests dies a nostre ciutat. Benvinguts sían.

Han entrat novament en actiu los en-saigs de l'*Orfeo tarragoní*. De les cansóns en estudi noves; hi han *Los Pescadors* d'en Clavé y *La mort de l'Escolá* d'en Nicolau, abdues prou conegudes de nostre públich.

—Neurastenies.—**Neurostodégeno Sugañes.**

COSTUMS TARRAGONINES

Darreras obras de

D. FERRAN DE QUEROL Y DE BOFARULL

HERÈU Y CABALÉ..... Preu: 2 ptas.

MONTERRAT..... » 3 »

Se venen en l'estampa d'en Francesch Sugañes.

Convalecencies.—**Ovi Lecitina Giol.**

SUSCRIPCIÓ	
POPULAR Y VOLUNTARIA PERA LA SENYERA DE L'«ORFEO TARRAGONÍ».	
PREMIADA EN LO CONCURS LOCAL	
	Pessetas
Suma anterior de la llista d'homes.....	452'00
Gabriel Baldrich Domingo.....	50
Un artista tarragoní.....	25
Francesch Sugañes.....	25
Total.....	502'50
**	
Suma anterior de la llista de seayores y seayoretas...	412'05
M. V.....	2
Total.....	414'05

(Seguirá.)

Havent acordat la Junta de l'*Orfeo tarragoní* tancar la llista de suscripció de la *Senyera* la vinenta setmana, darrera de l'any, nos prega fem públich aquest acort, per si alguna persona té intent d'aportarhi una cantitat, ho fassi durant aquests vuit dies que faltan, entregantla a la Junta de l'*Orfeo* o bé a un soci orfeonista.

TIP. DE FRANCESCH SUGAÑES, COMTE DE RIUS, 9

TAQUIGRAFÍA

S'obrirá un curs lo dia 2 de Janer pròxim.

Mensualitat, 5 pessetes. Direcció, Armada, 3, 2, 2.^a

Llissóns alternades, de set a vuit de la nit. Classificació d'alumnes: los menors de 16 anys, los dilluns, dimecres y divendres. Los demés, dimars, dijous y dissabtes.

Als tres mesos, pràcticas de velocitat. Per l'inscripció, dirigirse de paraula o breu escrit a D. Lluís Aris.

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 80 per 100 oli bacallá tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituent nens, adults, vells; consunció, convalecencies, clorossis, embarás, lactancia, tos, tisis, escrófules, raquitismes, anèmia. Certifican eminents doctors Col·legis Metges y Farmacèutichs.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfíts NADAL Tònich reconstituent, estimulant. Hipofosfíts cal, estricnina, ferro, manganés, quinina, sosa, cuasina, neurostina (fósforo orgánich), formiat sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular, activa digestia, deté caducitat orgánica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demanéu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

Senyors Propietaris

Si desitjèu planter d'ametllers empeltats ja, de les mellors classes y de prèus molt econòmichs procedents de la província de Lleyda, diriguse al **Sr. Joseph Illa**, Comte de Rius, n.º 11, 1.^a

Tallers d'Arts Sumptuaries

DE

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C. S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcia, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastiá, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servey ràpid eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander.

S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduïts.

Sortirà d'aquest port lo próxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO S. ANTONIO

de 1230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

So'n consignatari **D. MARIAN PERES.**

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Sastrería y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camiseria y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments relligiosos dels **Fills de Miquel Gusi**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pessas pera senyors eclesiàstichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÈS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'estres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.

Sucra vermifruich del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Resoncia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Benticlina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.

Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigüas

de semi-seda y cutó,

de color inalterable

y teixit tantíssim bõ,

que resisteix tota proba

al devall d'un canaló.

Además, també té uns vanos

ab pintats tan rebõns,

que ni Rafel ni Murillo

los podrián fer melló,

apropósit per regalós;

causan gran admiració.

Trobaran també sombrillas

y un gran assortit de bastõns,

parassols de totes menas

que són molt barato y bons.

Mellor dit: no hi ha cap casa

en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos.

Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria

y Centre de subscripcions de D. Sadurni Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre..... 1'50 pta.

Fora..... 1'50 »

Extranjer..... 2'0 »

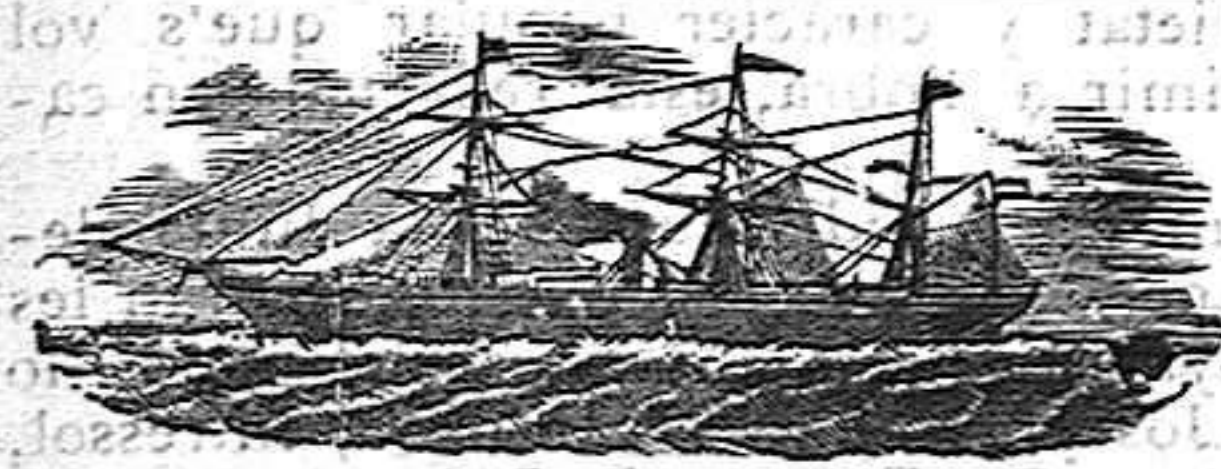
Número d'avuy..... 15 »

De venda en lo local de l'«Associació Catalanista»

carre de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada

Llibreria.

Anuncis a preus reduïts

Serveys de la Companyia Trasatlántica

Línia de Cuba y Méxich.—Lo dia 17 de

desembre sortirà de Bilbao, lo 20 de San-

tander y'l 21 de Coruña lo vapor

ALFONSO XIII

directament pera Habana y Veracruz. Admet

passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich

ab trasbord a Habana al vapor de la línia de

Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l li-

toral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo

dia 26 de nubre, sortirà de Barcelona, l' 28 de

Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

MONTSERRAT

directament pera Nova York, Habana y Vera

cruz. Combinacions pera distints punts dels

Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo

Domingo. També admet passatge pera Puerto

Plata ab trasbord a Habana.

Línia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de

desembre sortirà de Barcelona, lo 13 de Má-

aga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

BUENOS AIRES

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de

Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto

Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont

surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Cu-

raçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent

passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord

a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá

ab las companyias de navegació del Pacífich;

pera quals ports admet passatge y càrrega ab

bitllets y coneixements directes. Combinació

pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet

passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puer-

to Rico y pera Santo Domingo y San Pedro

de Macoris y ab trasbord a Habana. També

carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y

Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera

Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Línia de Filipinas.—Lo dia 8 de desembre

sortirà de Barcelona, havent fet las escalas

intermitjas, lo vapor

ISLA DE LUZON

directament pera Génova, Port-Said, Suez,

Colombo, Singapore y Manila, servint per

trasbord los ports de la costa Oriental d'Africa,

de l'India, lava, Sumatra, China, Japó y

Australia.

Línia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de de-

sembre sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga

y'l 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife,

Montevideo y Buenos Aires.

Línia de Canarias.—Lo 17 de cada mes sor-

tirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de

Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Maza-

gán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y

Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa

Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de

retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz,

Alacant, Valencia y Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Lo dia 25 de

Janer sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo

vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca

Mazagán y altres ports de la costa Occidental

d'Àfrica y Golf de Guineá.

Línia de Tanger.—Sortidas de Cádiz: di-

lluns, dimecres y divendres. Sortidas de Tan-

ger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions

més favorables y passatgers, a quins la Companyia du-

na allotjament molt còmod y tracte esmerat, com la

acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a families.

Preus convencionals pera camarots de luxe. Rebaixas

pera passatgers d'anada y tornada. També s'adme-

ten càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del

món servits per líneas regulars. La empresa pot asset-

gurar las mercaderias que s'embarquin en los seus

vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlits d'exporta-

ció.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los

nòlits de determinats articles, ab arreglo a lo establert

en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Com-

mers y Obras Pùblicas de 14 Abril de 1904, publicada

a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests ser-

veys té establert la Companyia, s'encarrega de tre-

ballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats

y de la colocació dels articles, qual venda, com

ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigirse a son agent

D. EMILI BORRÁS